

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **V. K.**, bytem P., zast. JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem, sídlem Šumperk, Starobranská 4, proti žalovanému: **Magistrát hl.m. Prahy**, sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2011, č.j. S-MHMP 115733/2011/OST/Lš,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2011, č.j. S-MHMP 115733/2011/OST/Lš, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 2.12.2010, č.j. OV/2061/10/Kř, o uložení pokuty dle § 181 písm. b) zákona č. 183/1996 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) ve výši 15.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel baru Parc Fermé situovaného v prostorách přízemí domu U vodárny 6, Praha 3, provozoval dne 27.7.2010 tento podnik včetně hudební produkce v 1:20 hod., tedy užíval stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, dle kterého byla provozní doba stanovena pouze do 24:00 hod.

Žalobce má za to, že správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu z oznámení a úředního záznamu městské policie, ačkoliv se nejednalo o důkazy ve smyslu § 50 a 51 s.ř., neboť důkazy mohou být opatřovány mimo vedené správní řízení pouze za předpokladu splnění podmínek v ust. § 138 s.ř. Dle žalobce měl být podnět městské policie včetně úředního záznamu považován toliko za podnět ve smyslu § 42 s.ř. a nikoli za důkaz. Z úředního záznamu městské policie dle žaloby pouze plyne, že bylo zjištěno rušení nočního

klidu. Ohledně osob, které se dopustily rušení nočního klidu, hlídka policie neučinila žádného bližšího poznatku, nezjistila jejich totožnost. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle žalobce zcela chybí skutkové zjištění ohledně tvrzené existence nájemní smlouvy, kterou ve svém rozhodnutí opakovaně cituje žalovaný. Žalobce proto správní rozhodnutí I. stupně považuje za nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně se dále nevypořádal s námitkou žalobce ohledně neprovozování provozovny. K tomu žalovaný pouze uvedl, že není třeba všechny argumenty žalobce podrobně odůvodňovat. Ve správním spise dle žalobce není důkaz o tom, že dne 27.7.2010 užíval stavbu v rozporu s kolaudačním povolením. Žalobce ve správním řízení namítal, že předmětný skutek nespáchal a rozhodně za něj neodpovídá, neboť se nejednalo o veřejnou, nýbrž o soukromou akci a tudíž takové tvrzení nemělo dle žaloby žádný vliv na probíhající správní řízení, resp. na povinnost správního orgánu postupovat v souladu s § 3, 50 odst. 3, 51 odst. 1 a § 52 s.ř., tedy zjistit skutkový stav, o kterém nebudou důvodné pochybnosti. Správní orgány se s vyjádřením žalobce v řízení nevypořádaly a nezjišťovaly skutkový stav, tj. kdo se skutečně dopustil užívání stavby v rozporu s kolaudačním povolením. K tomu žalobce uvádí, že i kdyby tuto skutečnost věděl, nemá žádnou právní povinnost sdělovat, kdo se správního deliktu dopustil. Ve správním trestání platí nejen zásada in dubio pro reo, ale především presumpce nevinu. Žalobce nemá žádnou právní povinnost prokazovat svou nevinu, resp. skutečnost, že se správního deliktu nedopustil a že za něj neodpovídá. Správní orgán I. stupně se nevypořádal s návrhem na provedení důkazu výsledkem svědků a pokud měl správní orgán za to, že jeho návrh není určitý, měl žalobce podle § 37 odst. 3 s.ř. vyzvat k odstranění vad podání, tedy k přesné specifikaci navržených důkazů. Jelikož správní orgán nepostupoval podle § 37 odst. 3 s.ř., lze mít dle žaloby za to, že úkon žalobce byl bezvadný. Přitom má žalobce za to, že se jedná o důkazy, kterými by byla potvrzována absence deliktů odpovědnosti žalobce. Správní orgán I. stupně se nijak nevypořádal s tímto důkazním návrhem žalobce (§ 68 odst. 3 s.ř.), z čehož dle žaloby plyne nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, kterou měl žalovaný zkoumat z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně účelově relevantní vyjádření žalobce zcela vynechal a věnoval se naproti nepodstatné a podružné právní argumentaci žalobce. V části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně výše sankce je uvedeno, že žalobce nespolečně pracoval ve správním řízení, což žalobci potvrzuje domněnku o mstě prvoinstančního orgánu. Zároveň se jedná o hrubé porušení zásady zákazu sebeobviňování. Správní orgán I. stupně neuvedl, na základě jakých konkrétních podkladů dospěl k závěru, že se žalobce dopustil předmětného jednání, zároveň vůbec nehodnotil znaky skutkové podstaty ve spojení s provedenými důkazy, neboť jinak by nemohl dospět k závěru o tom, že žalobce měl užívat změnu stavby v rozporu s kolaudačním povolením. Vyjádření žalobce ze dne 24.11.2010 nelze považovat za důkaz o jeho odpovědnosti za správní delikt, správní řád v § 50 a v § 67 jasně odlišuje důkazy a vyjádření účastníka. Hodnocení spolupráce žalobce se stavebním úřadem jako přítěžující okolnost považuje žalobce za exces. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o výši pokuty je dle žalobce nepřezkoumatelné, neboť není zjevné, k jakým okolnostem a jakým způsobem bylo při stanovení výše pokuty přihlíženo, přičemž s tímto nedostatkem se měl žalovaný rovněž vypořádat z úřední povinnosti.

Navržené výsledky svědků správní orgán I. stupně odmítl provést s tím, že tyto osoby měl žalobce označit dříve, přičemž dle žaloby z ust. § 36 odst. 1 s.ř. neexistuje žádná restrikce okamžiku, kdy tak má účastník učinit. Pokud správní orgán nepokládal za relevantní žalobcem navržené důkazy, nelze takové zjištění skutkového stavu pokládat za zjištění, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v jednání správního orgánu I. stupně spatřuje porušení § 50 odst. 3 s.ř., neboť se jedná o řízení zahájené z moci úřední, kdy správní orgán měl od žalobce relevantní informace zhodnotit v rámci správního řízení. Správní orgány nejenže neověřovaly za účelem zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 a § 51 odst. 1 s.ř. tyto

informace žalobce, ale správní orgány se zároveň s těmito námitkami žalobce nijak nevypořádaly. Jelikož správní orgán I. stupně odmítl provést důkazy, které žalobce navrhl k prokázání své neodpovědnosti, ačkoliv tomu sám není povinen, na rozdíl od správního orgánu, který je povinen prokázat skutkový stav vždy, jednalo se dle žalobce o porušení práva na spravedlivý proces, práva na obhajobu a na rovné zacházení s dotčenými osobami.

Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za zmatečné. Z podnětu úředního záznamu, ani z kolaudačního povolení, ani ze smlouvy o nájmu nebytových prostor nevyplývá, že by žalobce dne 27.7.2010 užíval předmětnou stavbu. Podnět a úřední záznam městské policie nejsou zákonnými a obecnými prostředky, kterými lze zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navíc dle žaloby to nejsou důkazní prostředky, z nichž by vyplývalo, že se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Vyjádření žalobce také není důkazem. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť se správní orgány nevypořádaly s vyjádřením žalobce v průběhu správního řízení, přičemž žalobce takovému vyjádření přikládá nepřipustný význam a hodnotí jej v rozporu s jeho procesním významem, účelem i obsahem. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť v rozporu s § 89 odst. 2 s.ř. nepřezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu a nevyvodil z něj příslušné závěry, jak navrhoval žalobce v odvolání. Napadené vady správního orgánu I. stupně nebyly zhojitelné způsobem, kterým žalovaný rozhodl. Výklad žalovaného o přenášení důkazního břemene na žalobce, o nesprávném vyhodnocení důkazů (zejména vyjádření žalobce), výklad rozsahu vypořádání se s námitkami žalobce ve smyslu § 68 odst. 3 s.ř. ve spojení s § 50 odst. 4 a 52 s.ř. požaduje žalobce za nonsens. Správní orgán sice není vázán důkazními návrhy účastníků, avšak v řízení, které je zahájeno z moci úřední, je třeba provést všechny důkazy, které je nutné ke zjištění skutkového stavu, a to i bez návrhu účastníka řízení. Není sice nutné odůvodňovat každý argument účastníka, avšak nelze zcela pominout důkazy založené ve spise a relevantní vyjádření účastníka. Napadené rozhodnutí žalovaného neodůvodňuje vztah mezi skutkovým zjištěním správního orgánu I. stupně a úvahou při hodnocení důkazu a závěrů učiněnými tímto správním orgánem, neboť se k řadě z nich nevyjadřuje vůbec (např. vyjádření žalobce ze dne 24.11.2010 a nájemní smlouva). Žalovaný učinil nepřezkoumatelné své rozhodnutí i ohledně odůvodnění výše uložené sankce, kdy přikládal význam zcela nepatřičným kritériím (např. hodnotil v neprospěch žalobce fakt, že neuznal svou odpovědnost). Dále vycházel ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť správní orgán neprovedl důkaz nájemní smlouvou včetně jejího dodatku.

Žalobce má za to, že postupem správních orgánů byla porušena a krácena jeho procesní práva takovým způsobem, že nebylo postupováno v souladu s veřejným zájmem a právním pořádkem České republiky, jakož i předpisy evropských společenství, nebyly šetřeny a hájeny zájmy žalobce. Správní orgány nedostály výkonu správy, jež má být službou veřejnosti. Žalobce nebyl s dalšími dotčenými osobami v rovném postavení, když např. nebyl vyzván k odstranění vad svých podání. Tímto mu nebyla poskytnuta přiměřená pomoc a poučení ze strany správního orgánu. Úkony správního orgánu nebyly učiněny s dostatečným předstihem tak, aby mohl žalobce účinně uplatňovat svá práva. Žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním. Jeho vyjádření spolu s námitkami nebylo správním orgánem vypořádáno v rámci odůvodnění. Nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Bylo rozhodováno na základě částečně nezákonných důkazů. Rozhodnutí je částečně neodůvodněno a dílem vnitřně rozporné. Správní orgány porušily zásady § 2 odst. 1, 2 s.ř., zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 s.ř., a upřely žalobci právo na obhajobu a spravedlivý proces. Skutkový stav zjištěný žalovaným je dle žalobce v rozporu s obsahem správních spisů. Rozhodnutí a postup správních orgánů

považuje žalobce za diskriminační a šikanózní. Dle žaloby došlo k podstatnému porušení ustanovení o průběhu řízení a k takovým vadám řízení, které mají za následek nezákonné rozhodnutí, resp. nepřezkoumatelnost pro dostatek důvodů, nezákonnost a částečnou nesrozumitelnost.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti :

Kolaudačním rozhodnutím Obvodního úřadu v Praze 3 ze dne 16.6.1999, sp.zn. 20601/99/OS/2251/Kab, byla povolena změna užívání nebytových kancelářských prostor domu U vodárny 1226/6, Praha 3, na užívání kavárny pro 25 hostů s provozní dobou od 12:00 hod. do 24:00 hod.

Smlouvou o nájmu nebytových prostor uzavřené dne 25.10.2004 mezi družstvem vlastníků domu U vodárny 1226/6, Praha 3 jako pronajímatelem a nájemcem V. K. (žalobcem) bylo sjednáno oprávnění žalobce užívat nebytové prostory za účelem provozování hostinské činnosti dle kolaudačního rozhodnutí vydaným pod č.j. 20601/99/OS/2251/Kab ze dne 16.6.1999.

Dle úředního záznamu Městské policie hl. m. Prahy ze dne 27.7.2010, č.j. MPPH 58278/2010/OR3, bylo dne 27.7.2010 v 1:10 hod. podáno oznámení, že v baru Parc Fermé dochází k rušení nočního klidu. Na místo se dostavila hlídka městské policie v 1:20 hod., která zjistila, že v baru je provozována reprodukováná hudba a nacházejí se zde hosté konzumující nápoje. Hlídka vyzvala muže obsluhujícího hosty k prokázání totožnosti, M. Š., který se k záležitosti odmítl vyjádřit.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 31.8.2010 bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu žalobce. Předvolání k jednání dne 22.9.2010 žalobce převzal dne 15.9.2010. Podáním ze dne 17.9.2010 se žalobce omluvil z jednání, proto byl opět předvolán na jednání 11.10.2010, které převzal 14.10.2010 s uložením předvolání na poště dne 29.9.2010. Bylo tak nařízeno nové jednání na 15.11.2010, které žalobce převzal 3.11.2010. Z protokolu ze dne 15.11.2010 plyne, že žalobce k věci uvedl, že není detailně seznámen se spisovým materiálem, proto žádá o poskytnutí lhůty, ve které se vyjádří.

Ve vyjádření ke správnímu řízení ze dne 24.11.2010 žalobce uvedl, že bar Parc Fermé dne 27.7.2010 v 1:20 hod. neprovozoval. Pod pojmem provozování podniku rozumí skutečnost, že provozovna musí být volně přístupná veřejnosti, v předmětný okamžik provozovna nebyla přístupná veřejnosti, což lze prokázat výpovědí svědků ze soukromé akce, která se konala v předmětné provozovně. Dále žalobce konstatoval, že se nejednalo o porušení § 180 odst. 1 stavebního zákona, nýbrž o porušení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, proto měla vyslaná hlídka městské policie sjednat nápravu, legitimovat příslušné osoby, které způsobily rušení nočního klidu, případně jim uložit určitý postih dle přestupkového zákona.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 3 ze dne 2.12.2010, č.j. OV/2061/10/Kř, byla žalobci uložena pokuta dle § 181 písm. b) stavebního zákona ve výši 15.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel podniku označeného Parc Fermé situovaného v prostorách přízemí domu U vodárny 6, Praha 3, provozoval dne 27.7.2010 tento podnik včetně hudební produkce

v 1:20 hod., tedy užíval stavbu v rozporu s pravomocným rozhodnutím Obvodního úřadu v Praze 3, dle kterého byla provozní doba stanovena pouze do 24:00 hod. Správní orgán I. stupně konstatoval, že z hlediska naplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona není rozhodné, zda byla provozovna volně přístupná veřejnosti, nýbrž je rozhodující skutečnost, že dne 27.7.2010 v 1:20 hod. byly prostory předmětného podniku navzdory provozní době stanovené rozhodnutím stavebního úřadu zn. 20601/99/OS/2251/Kab užívány jako hostinská provozovna, protože zde byla přítomna obsluha a hosté, probíhala konzumace nápojů a byla provozována reprodukováná hudba.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání bez uvedení důvodů, které k výzvě doplnil tak, že dle žalobce odvoláním napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž jsou velmi zásadní pochybnosti. Stavební úřad tak měl při zjišťování skutkového stavu porušit § 3, 50, 51, 52 s.ř. tím, že nedostatečně zjistil skutkový stav a prováděné důkazy nesprávně vyhodnotil, resp. neprovedl téměř žádné důkazy. Dle odvolání stavební úřad v rámci dokazování a hodnocení důkazů považoval za důkaz oznámení městské policie a úřední záznam o kontrole provozovny ze dne 27.7.2010, přičemž dle žalobce se nejednalo o důkazy ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř., neboť takové mohou být mimo vedené správní řízení opatřovány, prováděny a za relevantní pokládány toliko za předpokladu splnění podmínek daných v § 138 s.ř. Jedná se tak dle žalobce o nezákonný důkaz. V odvolání je dále konstatováno, že žalobce tvrdil, že předmětný podnik v rozhodném okamžiku neprovozoval.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.4.2011, č.j. S-MHMP 115733/2011/OST/Lš, bylo odvolání žalobce zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že oznámení o spáchání správního deliktu ze dne 23.8.2010 a úřední záznam městské policie ze dne 27.7.2010 jsou důkazními prostředky, kterými bylo možné zjistit stav věci. Zároveň tyto důkazní prostředky byly získány v souladu s právními předpisy (§ 2 písm. h) a § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb.). Dle žalovaného stavební úřad daný důkazní prostředek vyhodnotil v rámci procesu dokazování, jak vyplývá i z obsahu odůvodnění, ve kterém je konstatováno, že „Úřad městské části Praha 3, odbor výstavby, na základě výše uvedeného oznámení Městské policie hl.m. Prahy celou záležitost prověřil, přičemž zjistil, že užívání prostor bylo povoleno rozhodnutím Obvodního úřadu v Praze 3, stavebního odboru, o změně užívání stavby". Za další důkazní prostředek žalovaný považoval vyjádření žalobce k deliktu, kdy ve vyjádření žalobce popřel, že by podnik označený jako cocktail bar Parc Fermé dne 27.7.2010 v 1:20 hod. provozoval, neboť má za to, že provozovna musí být volně přístupná veřejnosti a v rozhodné době se v předmětných prostorách baru konala soukromá akce. Z rozhodnutí stavebního úřadu dle žalovaného neplyne, že by oznámení o přestupku a úřední záznam městské policie byly jedinými důkazy, na základě kterých bylo rozhodnuto. K odvolání namítaném ustanovení § 138 s.ř. žalovaný uvedl, že dané ustanovení upravuje institut zajištění důkazů, které předpokládá zcela odlišnou situaci. Důkazní prostředky - oznámení a úřední záznam městské policie byly předloženy v souladu se zákonem o obecné policii. Žalobce sice navrhl výslech svědků, avšak tyto svědky nijak nespécifikoval, přitom dle § 52 s.ř. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Zároveň případný výslech svědků o tom, že se jednalo o soukromou akci, by byl irelevantní, neboť předmětné prostory byly navzdory provozní době stanovené v pravomocném kolaudačním rozhodnutí užívány jako hostinská provozovna, tj. s obsluhou, hosty, konzumací nápojů a s reprodukovanou hudbou.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona ve znění do 31.12.2012 právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že užívá změnu stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, popřípadě stavebním povolením nebo v rozporu s účelem změny stavby provedené na základě ohlášení anebo takové užívání umožní jiné osobě (§ 126 odst. 1).

Vzhledem k množství žalobních bodů soud nejdříve zaměřil pozornost na podstatu věci samotné.

Úředním záznamem Městské policie hl. m. Prahy č.j. MPPH 58278/2010/OR3, má soud za prokázán, že dne 27.7.2010 v 1:20 hod. byly v prostorách baru Parc Fermé domu U vodárny 6, Praha 3, poskytovány služby spojené s konzumací nápojů za doprovodu reprodukováné hudby. Dle smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 25.10.2004 předmětné nebytové prostory užíval jako nájemce žalobce za účelem provozování hostinské činnosti. Jelikož dle kolaudačního rozhodnutí Obvodního úřadu v Praze 3 sp.zn. 20601/99/OS/2251/Kab ze dne 16.6.1999 byl způsob užívání nebytových prostor omezen stanovenou provozní dobou od 12:00 hod. do 24:00 hod., bylo poskytování služeb hostinské činnosti dne 27.7.2010 v 1:20 hod. v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Byly tak naplněny formální znaky správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona. Pokud v prostorách určených jak kolaudačním rozhodnutím tak i smluvním ujednáním mezi pronajímatelem a nájemcem k provozování hostinské činnosti je poskytována konzumace nápojů společně s produkovanou hudbou, je třeba mít za to, že ve smyslu § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona je uživatelem nebytových prostor (stavby) nikoli konzument poskytovaných služeb, nýbrž ten, kdo takové služby ve smyslu právním, nikoli faktickém, poskytuje. Uživatelem stavby tak není poživatel poskytovaných nápojů nebo posluchač reprodukováné hudby, ani osoba zajišťující obsluhu na základě pracovněprávního nebo jiného obdobného vztahu, nýbrž ten právní subjekt, který na základě vlastnického, nájemního případně jiného odvozeného právního titulu nebytové prostory užívá ke stanovenému účelu, zde k poskytování služeb hostinské činnosti. Takovým subjektem dle nájemní smlouvy ale i úředního záznamu městské policie, ze kterého plyne rušení nočního klidu v provozovně žalobce, byl žalobce. Daný závěr o deliktní odpovědnosti žalobce plyne i z vyjádření žalobce ve správním řízení ze dne 24.11.2010, ve kterém žalobce uvedl, že bar Parc Fermé dne 27.7.2010 v 1:20 hod. neprovozoval, neboť v předmětný okamžik provozovna nebyla přístupna veřejnosti, přičemž dle žalobce se provozování podniku rozumí skutečnost, že provozovna musí být volně přístupná veřejnosti. Oproti žalobci má soud za to, že poskytování služeb hostinské činnosti a tedy užívání předmětných prostor není nijak určeno (omezeno) formou poskytování služeb ve smyslu jejich veřejné dostupnosti nebo naopak nedostupnosti. Z vyjádření žalobce ve správním řízení tak plyne, že sice v rozhodné době byly v baru Parc Fermé poskytovány služby hostinské činnosti, avšak pouze ve formě soukromé akce, nikoli veřejnosti dostupné. Tato skutečnost však nemá vliv na deliktní odpovědnost žalobce, neboť i nadále se jedná o poskytování služeb hostinské činnosti v provozovně žalobce tedy i o užívání stavby žalobcem ve smyslu § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona.

Soud tak žalobní tvrzení o neprokázání užívání stavby dne 27.7.2010 v 1.20 hod. žalobcem nepovažuje za důvodné, shodně jako tvrzení o tom, že takový závěr nemá oporu v obsahu správního spisu. Uživatelem stavby je ten subjekt, který stavbu fakticky užívá na základě určitého právního titulu – obvykle na základě vlastnického, nájemní nebo podnájemního práva. V dané věci sice není vyloučeno, že předmětné prostory k poskytování služeb hostinské činnosti užíval jiný subjekt, avšak žalobce takovou skutečnost ve správním řízení nijak netvrdil, pouze svou obranu postavil na právní polemice o výkladu pojmu provozování provozovny, jestliže v daný okamžik byla v baru Parc Fermé soukromá akce. Žalobce sice ve správním řízení neuvedl, že v rozhodný okamžik užíval dané prostory, avšak tato skutečnost plyne z nájemní smlouvy i tvrzení žalobce o konání soukromé akce v baru žalobce. Konání jakkoli soukromé akce v provozovně žalobce je ve smyslu § 180 odst. 1 písm. h) stavebního zákona nadále užíváním stavby žalobcem, neboť užívání stavby žalobcem bylo naplněno provozováním baru Parc Fermé bez ohledu na to, zda provoz baru měl povahu privátní nebo veřejně přístupnou. Výklad obsahu vyjádření žalobce ve správním řízení v souvislosti s ostatními důkazy (nájemní smlouvou a úředním záznamem policie) není v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování, presumpce neviny a zásady pro dubio reo, jestliže takové vyjádření v souladu s nájemní smlouvou i úředním záznamem prokazuje, aniž by byly dány důvodné pochybnosti, že v baru Parc Fermé byly poskytovány služby hostinské činnosti v rozporu s kolaudačním rozhodnutím i po 24. hodině, přičemž nájemní smlouva i tvrzení žalobce ve správním řízení prokazuje, že provozovatelem baru byl žalobce. Zároveň se nejedná o přenášení důkazního břemena, neboť nelze pomíjet správními úřady shromážděné důkazy, ze kterých vyplývá zjištěný skutkový stav. Pokud měl výslech nespecifikovaných svědků přinést natolik významnou skutečnost pro právní zhodnocení postavení žalobce, nic žalobci nebránilo takovou skutečnost tvrdit a navrhnout svědky (viz. § 52 s.ř.). V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 126/2011 - 68, dle kterého *v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.....základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.* V dané věci žalobce netvrdil, že by jeho provozovnu provozoval jiný subjekt a zároveň nenavrlh důkazy takovou skutečnost prokazující, přitom podklady (a to i vyjádření žalobce) pro rozhodnutí nezakládaly skutkové zjištění, o němž by byly dány důvodné pochybnosti.

Úřední záznam městské policie je podkladem jiného správního orgánu nebo orgánu veřejné moci ve smyslu § 50 odst. 1 s.ř., kterým bylo prokázáno, že v provozovně žalobce v baru Parc Fermé byly dne 27.7.2010 v 1.20 hod. poskytovány služby hostinské činnosti. Tento podklad byl ve správním řízení proveden správními orgány jako listinný důkaz, na základě kterého bylo rozhodnuto o vině žalobce. Stanoví-li § 50 odst. 1 s.ř. že podkladem je

také *podklad jiného správního orgánu nebo orgánu veřejné moci*, předpokládá tím zákonodárce, že takový podklad bude získán „mimo předmětné správní řízení“. Žalobou namítaná aplikace § 138 s.ř. o zajištění důkazu se zcela míjí povahou i obsahem předmětného úředního záznamu městské policie. Zajištěním důkazu dle § 138 s.ř. o samotném konání protiprávního jednání není objektivně realizovatelné, neboť správní orgán není nadán vědomím, kdy a kým bude deliktní jednání spácháno. Zároveň postup městské policie měl oporu v ust. § 10 odst. 2,3 zákona č. 553/1991 Sb., dle kterého *je strážník povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu. Oznámení musí být doloženo důvody nebo důkazy, o něž se podezření opírá*. Oproti žalovanému soud nepovažuje oznámení o spáchání správního deliktu za důkaz, kterým by byla prokázána rozhodná skutečnost. Oznámení městské policie bylo pouze podnětem k zahájení řízení dle § 42 s.ř., jak uvádí příhodně žalobce. Avšak tato nezákonnost rozhodnutí žalovaného nemá za následek nezákonnost rozhodnutí jako celku, neboť žalovaným přijatý závěr o prokázání užívání stavby žalobcem ob stojí na základě provedených důkazů - úředním záznamem městské policie a nájemní smlouvou ve spojení s vyjádřením žalobce ve správním řízení.

Ve vyjádření ze dne 24.11.2010 ve správním řízení žalobce uvedl, že skutečnost, že provozovna nebyla přístupna veřejnosti, lze dokázat výpovědí svědků, aniž by je jakkoli specifikoval. Soud má za to, že z vyjádření žalobce ze dne 24.11.2010 výslovně neplyne, že by žalobce navrhoval provést výslech svědků, zejména pokud tyto svědky ve správním ale i soudním řízení nijak neidentifikoval. Nehledě k tomu správní orgány shodně jako soud dospěly k závěru, že způsob poskytování služeb hostinské činnosti žalobcem není rozhodný, proto nebylo důvodu provést výslech svědků. Správní orgány tak nebyly povinny vyzvat žalobce ke specifikování svědků za účelem prokázání tvrzení žalobce o „soukromé akci“, zejména pokud žalobce netvrdil rozhodnou skutečnost o tom, že jiný subjekt užíval (provozoval) jeho provozovnu. Žalobce ve správním řízení realizoval právo na obhajobu dle svého uvážení, pokud netvrdil jednoznačně, že jeho provozovna byla užívána jiným subjektem, který namísto žalobce poskytoval v jeho provozovně služby hostinské činnosti a zároveň nenavrl výslech konkrétních svědků, nebyly správní orgány povinny provést výslech svědků, proto je žalobní námitka o porušení práva žalobce na obhajobu nedůvodná. Obdobně se s touto odvolací námitkou (s vyjádřením žalobce ve správním řízení) vypořádal žalovaný, proto soud v tomto směru nespátřuje tvrzenou nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Soudu není zřejmé, jakou relevantní informaci od žalobce měly správní orgány vyhodnotit, jestliže žalobce svou obranu omezil na tvrzení o soukromé akci pořádané v jeho provozovně.

Námitku rovného zacházení a z toho plynoucí tvrzenou diskriminaci žalobce nijak v žalobě nespecifikoval, přitom byl jediným účastníkem řízení. Dále žalobce nespecifikoval namítané porušení legitimního očekávání, porušení zásady legality a to nejen ve vztahu k žalobou uvedenému právnímu pořádku ČR ale i k předpisům EU, nespecifikoval tvrzený rozpor s veřejným zájmem a úkony správním orgánem neučiněné včas. Taková žalobní tvrzení jsou v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. natolik obecná, že nejsou způsobilá soudního přezkumu.

Zásada materiální pravdy dle § 3 s.ř. je vymezena jako zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nikoli jako skutečný stav věci. Tvrzení žalobce o tom, kdo užíval (provozoval) bar žalobce, by nebylo "prokazováním neodpovědnosti žalobce", nýbrž skutečností zakládající důvodnou pochybnost o skutkovém zjištění o tom, že provozovna žalobce (bar Parc Fermé) byla provozována (užívána) žalobcem i v rozhodný okamžik. Pokud

žalobce takto v rámci své obrany ve správním řízení netvrdil a nadále ani netvrdí, nelze z toho dovozovat porušení práva na spravedlivý proces a žalobou uvedených zásad správního trestání (presumpce nevin, pro dubio reo). Výklad žalobce ust. § 3 s.ř. s ohledem na důkazy provedené ve správním řízení je příliš extenzivní, konkrétně v dané věci pomíjí prokázaný skutkový stav na základě nájemní smlouvy a úředního záznamu a také povahy služby hostinské činnosti jako takové, kdy o prokázaném skutku nebyly dány důvodné pochybnosti.

Z obsahu správního spisu neplyne, že se žalobce seznámil s podklady, avšak v předvolání k jednání ze dne 18.10.2010 byl žalobce poučen o právu se seznámit s podklady podle § 36 odst. 3 s.ř. Pokud takto neučinil a neseznámil se s podklady před vydáním rozhodnutí, nejde o vadu řízení. Bylo zcela v dispozici žalobce, zda svého práva realizuje či nikoli.

Předmětem přezkumu správních rozhodnutí soudem dle § 65 s.ř.s. je primárně rozhodnutí správního orgánu II.st., nikoli rozhodnutí I.st., pouze excesy v řízení před správním orgánem I. st. nebo v rozhodnutí správního orgánu I.st. mohou mít vliv i na zákonnost rozhodnutí správního orgánu II.st. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí I.st. může být odstraněna rozhodnutím správního orgánu II.st., aniž by tím bylo žalobci odepřeno jeho právo na spravedlivý proces. Jakkoli správní orgán I.st. v odůvodnění nekonstatoval existenci nájemní smlouvy, přestože smlouva byla součástí správního spisu, nejde o skutečnost zakládající újmu na právech žalobce, neboť obsah nájemní smlouvy byl žalobci (nájemci) znám a zároveň žalobce obsah smlouvy nijak nespornuje. Správní úřad II.st. již nájemní smlouvu výslovně uvedl jako důkaz prokazující deliktní jednání žalobce, nedostatek odůvodnění správního orgánu tak zcela odstranil, aniž by takový nedostatek odůvodnění byl důvodem pro postup dle § 90 odst. písm. b) s.ř. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako negativní nápravu jakékoliv vady řízení nebo rozhodnutí, jestliže se jedná o vadu, která nemá vliv na právní postavení účastníka. Správní orgány se vypořádaly s námitkou žalobce o neprovozování baru, jestliže uvedly, že přístup do provozovny je nerozhodný pro posouzení deliktní odpovědnosti žalobce, jestliže stavba byla užívána jako provozovna žalobce, protože zde byla přítomna obsluha i hosté, probíhala konzumace nápojů a poslech reprodukován hudby. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná. Naopak tvrzení žaloby o tom, že *se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce v průběhu správního řízení, přičemž žalovaný takovému vyjádření přikládá nepřípustný význam a hodnotí jej v rozporu s jeho procesním významem*, je vnitřně rozporné, neboť pokud by se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce, je vyloučeno, aby vyjádření žalobce posoudil v rozporu s jeho obsahem. Soud nespatřuje žalobou tvrzenou avšak nijak konkretizovanou vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaného o výši stanovené pokuty není sice zcela přesvědčivé, avšak je z něj zřejmé, že kterým rozhodným kritériím žalovaný přihlédl, proto není dána tvrzená nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ohledně uvážení o výši pokuty, zejména pokud byla žalobci uložena pokuta při dolní hranici možné sazby. Oproti žalovanému má soud za to, že stavební zákon stanoví kritéria pro uložení pokuty, neboť ust. § 181 odst. 5 stavebního zákona odkazuje na ust. § 182 odst. 2 stavebního zákona, proto podle § 182 odst. 2 stavebního zákona se při určení výše pokuty podnikající fyzické osoby *přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán*. Dále je třeba přihlédnout k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle kterého *se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě*

pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení. Kritérium osoby pachatele zahrnuje nejen jeho předchozí protiprávní jednání, ale i jeho jednání v průběhu správního řízení. Pokud účastník uzná své protiprávní jednání, jde o polehčující skutečnost při uložení výše trestu. Nepřiznání se není dle soudu přítěžující okolností právě v souladu se zásadou zákazu sebeobviňování. Městský soud v Praze má za to, že jakkoli tuto skutečnost žalovaný nesprávně posoudil jako přítěžující okolnost, neměla vada rozhodnutí žalovaného vliv na výši pokuty, neboť žalobci byla uložena pokuta ve výši 3 % zákonné sazby, přestože shodný delikt již jednou spáchal. Uložená pokuta 15.000,- Kč není nepřiměřenou pokutou, tedy ani žalobou tvrzenou „mstou“ správního orgánu, jestliže za předmětný delikt lze uložit pokutu do výše 500.000,- Kč. *O zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí* (NSS č.j. 6 A 96/2000-62). Na výši sankce měla zejména vliv přítěžující okolnost spočívající v tom, že se jednalo o druhý delikt žalobce téže skutkové podstaty. Žalobou tvrzený šikanózní postoj žalovaného soud vylučuje s ohledem na výši uložené sankce a vzhledem k obsahu podkladů pro vydání rozhodnutí, které prokázaly rozhodný skutkový stav o užívání stavby žalobcem, aniž by byly dány důvodné pochybnosti o takovém zjištění.

Soud na základě výše uvedených úvah shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Válková